

Väärä tuhatvuotinenvaltakunta-oppi irrottaa meidät Kristuksesta Hans G. Wassermann

Ilm. 20:1-7.

Maailma näkee kristityt esteenä moraalittomalle onnen paratiisille, jota he maan päälle rakentavat. Toisaalla Jehovan todistajat ahdistelevat meitä valtakuntaansa omilla laskelmillaan ja Raamatunkäännöksillään. Emme ole itsekään säästyneet vallalla olevien näkemysten vaikutuksilta ja virheiltä. Varsinkin uusin raamatunkäännöksemme myötäilee kiliasmia eli oppia tulevasta tuhatvuotisesta valtakunnasta. Tämän opin kannattajat suosittelevat ilmestyskirjan selityksessä tätä käännöstä, eli ensin muutetaan Raamattu mieleiseksi ja sitten sanotaan, että näin se on. (Palaan näihin virheellisiin Raamatun kohtiin tekstin yhteydessä).

Myös uusimmissa Ilmestyskirjan selitysteoksissa kiliastit lupaavat täyttää olemassa olevan eskatologisen eli lopun aikaa koskevan oppityhjiön, joka on ollut etupäässä vapaiden suuntien erityismandaattina. Lupaus ammentaa oppinsa luterilaisesta opista ja tunnustuksesta tyhjiön täyttämiseksi on jäänyt kuitenkin vain tyhjäksi lupaukseksi, koska oppi on edelleen sama kuin vapailla suunnilla. Samoin tunnustuskirjojen niukka mutta selkeä sanoma sivutetaan hienovaraisesti näiden opettajien arvovallalla.

Ratkaiseva kysymys kuuluu, onko Jeesus Kristus voittanut ja sitonut Perkeleen, hallitseeko hän jo kaikkea taivaassa ja maan päällä? Vastausta hakiessaan he (kiliastit) eivät katso Raamatun sanaan, vaan ympärillään olevaan maailmaan. Ja sitten meihin säälien.

Kuitenkaan evankeliumin iankaikkisenelämän sanoma ei sitoudu ajan arviointeihin ja rajoituksiin, vaan se omistaa jo uskolla kaiken ja iloitsee katoamattomasta lahjasta, jolla on voiton lupaus.

Siksi kysymme, saako voitto sanoma kaikua keskuudessamme, saako Jumalan voima, evankeliumi, sitoa meidänkin aikanamme perkeleen ja hänen valheensa?

Jos näin ei opeteta, himmentää ja huonontaa se Ristiinnaulitun täydellistä voittoa ja evankeliumin kirkkautta, joka on kaiken opetuksen keskus ja Jumalan voima vanhurskaudeksi ja viisaudeksi.

Ne, jotka kannattavat oppia tuhatvuotisesta valtakunnasta, puhuvat mielellään tulevan maanpäällisen rauhanvaltakunnan suurista herätyksen mahdollisuuksista unohtaen Paavalin teologian eli, mitä suurempi heikkous ja näennäiset tappiot, sitä väkevämpi on evankeliumin voima. Tällaisessa rauhanvaltakunnassa olisi myös vaikea toteuttaa sitä lähetysnäkyä, joka lupaa, että ”monen ahdistuksen kautta meidän pitää menemän sisälle Jumalan valtakuntaan”, taivaassakin heistä sanotaan, ”nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat.” Oppiin tuhatvuotisesta valtakunnasta on myös vaikea sovittaa vanhurskauttamisoppia, että pelastus on yksin uskosta, ilman näkemistä.

Mutta kuitenkin kiliastit kehottavat ja opettavat uskomaan tällaiseen näkyvään paratiisimaiseen valtakuntaan, jossa elettäisiin märehyvien villipetojen parissa rauhan ja kukoistuksen aikaa, syntisinä kirkastetuissa ruumiissa. Niin olisi mahdollista leijaila näkymättöminä ihmisten pariin, eräänlaisena lähetyksen eliittijoukkona säikytellen ihmisiä taivaan tielle.

Ja kuitenkin uutta luomista ei ole tapahtunut, koska (Ilm. 20:7) perkele vielä päästetään villitsemään maan kansoja, joiden keskuudessa Vapahtajan evankeliumi, joka sitoo saatanan, torjutaan. On myös vaikea käsittää, että perkele, joka on luotu olento, hyökkäisi tätä rauhan valtakuntaa vastaan, missä kaikkivaltias Herra on heidän kansaan hallitsemassa. Eikö Kristus ole Raamatun Herra ja Kuningas myös ilm.20:ssä?

Samoin on vaikeaa käsittää kiliasmin kannattajien opetusta, kun he sanovat että Jeesus Kristus on avain ja punainen lanka kaikessa Raamatun opetuksessa, vaikka tämä lanka on katkennut heti alkuunsa ihan juuresta, heidän selityksessään Ilm. 20:een lukuun.

Otsikkokaan, ‘tuhatvuotinen valtakunta’, ei ole Raamatun sanan mukainen, koska tekstissämme ei todellakaan puhuta valtakunnasta vaan tuhatvuotisesta ajasta, jolloin Perkele on sidottu.

Tällaiset suuret symboliset luvut kuvaavat Raamatussa usein pitkiä aikoja ja ajanjaksoja, joita ei ole tarkoitettu kirjaimellisesti otettaviksi, vaikka kiliasmin kannattajat tässä opettavatkin harvinaisen kirjaimellisesti.

”Ja minä näin tulevan taivaasta alas enkelin, jolla oli syvyyden avain ja suuret kahleet kädessään.” (Ilm. 20:1).

Tuhatvuotisenvaltakunnan edustajat sanovat rintaäänellä, ettei tämä enkeli ole Jeesus, Isän lähettämä Vapahtaja, eikä edes arkkienkeli, vaan tavallinen enkeli, joka saa tehtäväkseen sitoa ylpeän Perkeleen, jolle se on valtava nöyryytys. Monet julistajat kieltävät kiliasmin ja yhtyvät Lutherin näkemykseen, että Saatana sidottiin jo ristillä, mutta tulkitsevat, että sitomisen suorittaa vain luotu enkeli Kristuksen sijaisena.

Rohkenen kuitenkin korostaa, että tämä taivaasta tulevan enkelin henkilöllisyys, valta ja tehtävä on tämän kirjan avain, ja siksi se on ainoa tie päästä ymmärtämään kirjan sanoma ja sen tuoma lohdutus.

1. Tiedämme, että Raamatussa vanhan testamentin kertomuksissa, Jeesusta kuvataan monilla eri enkeli - nimityksillä, kuten esimerkiksi Jaakobin siunatessa Efraimin ja Manassen (**1. Moos. 48:15-16**) **”Jumala, joka on minua kainnut syntymästäni hamaan tähän päivään asti, enkeli, joka on minut pelastanut kaikesta pahasta, siunatkoon näitä nuorukaisia.”**

Luther opettaa: ”Tässä hän nimittää Herraa Kristusta erityisesti enkeliksi, ei niin ymmärtäen, että hän luontonsa tai olemuksensa puolesta olisi enkeli. Olisihan ilmeistä epäjumalanpalvelusta huutaa avukseen enkeliä ja rukoilla häneltä siunausta. Hän siis näin avuksi huutaessaan tunnustaa, että tämä enkeli on oikea, tosi Jumala. Enkeliksi taas hän nimittää häntä sentähden, ettei hän olemukseltaan aina ole pysyvä näkymättömänä Jumalana, vaan että hän on lähetettävä maan päälle, tuleva meidän lihaamme ja uhrattava meidän syntiemme edestä.

Niinpä Kristuksen onkin tapana uuden liiton aikana sanoa: **”Isä, joka on lähettänyt minut,”** ja myös: **”Samoin kuin Isä on lähettänyt minut.”** Ja profeetta Jesajan Kirjassa sanotaan (**Jes. 61:1**): **”Herra on lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä”**; ja vielä (**Jes. 63:9**) **”Hänen kasvojensa enkeli vapahti heidät”**. Samoin Malakia nimittää Kristusta **”liiton enkeliksi (Mal.3:1)**

Nuo kaksi nimitystä, Jumala ja enkeli, osoittavat siis kahta eri persoonaa, vaikka he ovatkin yksi, jakamaton olemus. Enkelikin on tässä näet iankaikkinen, tosi Jumala, muutoinhan Jaakob ei olisi häntä avuksi huutanutkaan, mutta enkelin nimi hänellä on sen hänen virkansa ja kutsumuksensa tähden, jonka Isä Pojallensa antoi.” (Huonepostilla. s. 466-467)

Kaikki me tiedämme, että ei mikään muu lunastushinta kelvannut sovitusuhriksi, kuin Jumalan omaa olemusta oleva ainutsyntyinen Poika. Siksi on vain yksi Jumalan lupaama liiton enkeli, josta Mal. 3:1 jatkaa: **”jota te halajatte”**. Eli hänen joka vapauttaa synnin ja perkeleen orjuudesta. Eikä tämä kasvojen enkeli vain vapahtanut heitä, vaan Jesaja jatkaa: **”Rakkaudessaan ja sääliväisyydessään hän lunasti heidät.”(Jes. 63:9)** Hän lunasti heidät!

Milloin tämän kaiken piti tapahtua?

”Seitsemänkymmentä viikkoa on säädetty sinun kansallesi ja pyhälle kaupungillesi; silloin luopumus päättyy, ja synti sinetillä lukitaan, ja pahat teot sovitetaan, ja iankaikkinen vanhurskaus tuodaan, ja näky ja profeetta sinetillä vahvistetaan, ja kaikkeinpyhin voidellaan.” (Dan. 9:24.)

Tässä Danielin profetiassa ja sitä seuraavissa j. 25-26, on määritelty voidellun eli Messiaan tulo, joka yleisesti ymmärretyn laskun mukaan viittaa juuri siihen ajan jaksoon, jolloin Jeesus aloitti julkisen toimintansa, joka vei ristille.

Silloin Kristus surmattiin ja synti sinetillä lukittiin, pahat teot sovitettiin ja tuotiin ikuinen vanhurskaus. Tämä viittaa mielestäni juuri Ilm. 20:3. missä tämä perkelettä voimakkaampi Enkeli omalla ansiollaan ja voimallaan, ilman apujoukkoja, heittää Perkeleen syvyyteen ja sulkee ja lukitsee sen sinetillä.

2. Tälle enkelille ei anneta, vaan hänellä on hallussaan syvyyden avain, eli valta josta Jeesus sanoo Ilm 1:18: ”minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet”. Perkeleellä ei ole avaimia edes omaan valtakuntaansa. Ja maan päällä hänellä on valta vain niihin ihmisiin, joita evankeliumi Jeesuksesta ei ole saanut vapauttaa. Hän on ruhtinas, mutta aina Jeesuksen kohdatessaan sidottu.

”Kun väkevä aseellisena vartioitsee kartanoaan, on hänen omaisuutensa turvassa. Mutta kun häntä väkevämpi karkaa hänen päällensä ja voittaa hänet, ottaa hän häneltä kaikki aseet, joihin hän luotti, ja jakaa häneltä riistämänsä saaliin.” (Lk. 11:21-22.)

”Taikka kuinka voi kukaan tunkeutua väkevän taloon ja ryöstää hänen tavaroitansa, ellei hän ensin sido sitä väkevää? Vasta sitten hän ryöstää tyhjäksi hänen talonsa” (Matt. 12:29).

Kun Jeesus karkottaa pahoja henkiä, tapahtuu juuri niin, että voimakkaampi saapuu paikalle, karkaa Perkeleen kimppuun, sitoo ja vie hänen aseensa ja riistää häneltä saaliin, minkä vihollinen oli alistanut valtaansa. Sitominen ei tapahdu aineellisilla, näkyvillä rauta kahleilla, vaan Jeesuksen ansiolla ja sovintouhilla.

”Hän riisui aseet hallituksilta ja valloilta ja asetti heidät julkisen häpeän alaisiksi; hän sai heistä hänen kauttaan voiton riemun” (Kol. 2:15). Käärmeen pää on murskattu, perkele on voitettu ja sidottu. Täydellinen voitto on saavutettu, mutta vihollista ei ole vielä tuhottu. Siksi Perkele toimii yhä, ei itsenäisesti, vaan Jumalan tarkassa valvonnassa.

Ilm.13. luvussa pedolle annetaan valta herjata Jumalaa ja vaivata hänen seurakuntaansa 42 kuukauden ajan. Tarkalleen samalla aikamääräyksellä kuvataan Ilm. 12. luvussa seurakunnan koko aikaa maailmassa. Ei mitään erillistä sitomisjaksoa herjaajan toiminnalle, vaan Peto saa vaikuttaa saman rajatun ajan maailmassa kuin seurakuntakin

Ilm. 2:10:ssä Sanotaan: **”Älä pelkää sitä, mitä tulet kärsimään. Katso, perkele on heittävä muutamia teistä vankeuteen, että teidät pantaisiin koetukselle.**

Kuitenkin Perkele joutuu palvelemaan Herransa ja Luojaansa pelastussuunnitelmaa kaikkine pelotteluineen ja ahdisteluineen. Huolimatta siitä, että se raivoaa Herraansa vastustaen, sen täytyy huomata tappionsa, että Jumalan valta ja armo Kristuksen sovinto veressä kääntää hänen pahimmatkin juonensa ja tekonsa joksikin hyväksi työväliseksi Jumalan maailmanhallinnassa.

Vaikeampi on ymmärtää sellaista rauhan valtakuntaa, jota kiliasmin kannattajat opettavat. Jeesuksen on heidän mielestään, tultava vielä uudelleen ja paremmin sitomaan Perkele. Tällöin saataisiin sitten häiriintymättä tehdä lähetystyötä, ja esteettömästi kuulla evankeliumin sanaa sekä kääntyä tai tehdä omakohtainen ratkaisu, (kuten he asian usein ilmaisevat).

Siksi tämä Jeesuksen voitto perkeleestä, joka on tapahtunut henkien maailmassa, pitää sisällään paljon enemmän, kuin vain vapautua pahan vallasta, Jeesus sanookin:

”Mutta jos minä Jumalan Hengen voimalla ajan ulos riivaajia, niin on Jumalan valtakunta tullut teidän tykönnö” (Mat. 12:28).

Tärkeintä ei siis ole vain Jeesuksen voitto Saatanasta, vaan lupaus, osallisuudesta tähän voittoon. Ei siis vain niin, että on olemassa valtakunta, vaan että se on tullut Jeesuksessa tykönnö. Se ei ole maailman suruttomaan menoon mieltynyt yhdyskunta. Eikä edes paratiisimainen rauhan valtakunta, jossa tullaan uskoon kauniisti ja arvokkaasti, ilman kyyneleitä ja synnin ahdistusta. Jumalan valtakunta on ensisijaisesti sisäinen todellisuus. Jeesus sanoo, että ”se on sisäisesti teissä.” Se vanhurskauden, ilon ja rauhan valtakunta Pyhässä Hengessä. Siinä Jumalan tahto saa ohjata - ahtaallakin oltaessa.

Siksi tietoa ja toivoa ei etsitä mistään kokemuksesta, tapahtumasta, tai tulevasta valtakunnasta, vaan Jeesuksen jo loppuun suorittamasta sovitukselta ja lunastuksesta. Lunastustyö irrottaa meidät menneisyyden ja liian tarkkojen lopun ajan pohdinnoista katsomaan Kristukseen.

”Niin he ollessansa koolla kysyivät häneltä sanoen: ”Herra, tälläkö ajalla sinä jälleen rakennat Israelille valtakunnan?” Hän sanoi heille: ”Ei ole teidän asianne tietää aikoja eikä hetkiä, jotka Isä oman valtansa voimalla on asettanut, vaan, kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka” (Apt. 1:6-8.)

Vaikka Jeesus torjuu mahdollisuuden tietää ajoista ja hetkistä, on apostolien ajoista saakka ihmisillä ollut valtava kiinnostus ja usko siihen, että nyt on päästy ihmislaskelmilla ja sensaatiomaisilla profetioilla Jumalan salaisuuksien jäljille. (esim. laskettaessa Jeesuksen toista tulemusta ja tuhatvuotisen valtakunnan perustamista.) Kuitenkin ne ovat toinen toisensa jälkeen osoittautuneet perusteettomiksi laskelmiksi.

Jeesus kääntääkin apostolien huomion pois heidän Israelin valtakuntaa kohtaan tuntemastaan uteliaisuudesta ja arvailuista ja kohdistaa sen luvattuun Pyhän Hengen voimaan ja lähetystehtävään. Pyhän Hengen voima on hänen kykynsä liittää ihmiset ylösnousseen Kristuksen voittoon, niin että he voivat olla hänen edustajiaan julistaen voittosanomaa syntinsä anteeksisaaneiden valtakunnasta, jossa on syntien anteeksisaaminen lahjana.

Kasteemme on siitä konkreettisenä muistutuksena. Kasteessa meidät tehtiin osallisiksi Kristuksen täydellisestä sovitukselta, voitosta ja hallinnasta. Tätä seurakunta nyt maailmassa julistaa.

Luther sanoo: ”Me jotka uskomme Jeesukseen Kristukseen, meidän Herraamme, ja elämme hänen suojeluksessaan ja turvissaan, myöskin me olemme nyt hänessä ja hänen kauttaan, Perkeleen, synnin ja kuoleman valtiaita. Sillä Hän on tullut ihmiseksi meidän takiamme, saattaakseen meidät tähän herrautteen. Lunastanut meidät kalliilla verellään, pessyt ja puhdistanut meidät synneistämme ja antanut sydämeemme Pyhän Hengen takeeksi perinnöstämme ja autuudestamme, ja tehnyt meistä kuninkaita ja pappeja Jumalan edessä, siis Jumalan lapsia ja perillisiä ja kanssaperillisiä” (Sana ja armo s. 49).

Tällainen turvallinen luterilainen opetus ”osallisuus Kristuksen voittoon ja hallintaan,” on muuttunut uuden raamattukäännöksen myötä lohduttoman epäselväksi.

Vanha käännös (KR 38) kääntää Ilm. 20:6: **”Autuas ja pyhä on se, (jolla on osa) ensimmäisessä ylösnousemuksessa.”** Uusi (KR 92) käännös **Autuaita ja pyhiä ovat ne, (jotka pääsevät) osallisiksi ensimmäisestä ylösnousemuksesta.** Vanha käännös sanoo autuaaksi ja pyhäksi sitä, **jolla on osa** ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Uudessa käännöksessä sitä vastoin viitataan siihen **tulevaan valtakuntaan, johon päästään osallisiksi** ensimmäisessä ylösnousemuksessa.

Niin kuin kiliasmi erottaa meidät Kristuksen voitosta ja hallinnasta, niin kiliastit myös tällä tulokunnallaan ja uudella raamatunkäännöksellä erottavat meidät kasteesta saamiemme lahjojen osallisuudesta. Vanha käännös kääntää Room. 6:5: **”Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa.”** Uusi käännös: **”Jos kerran yhtäläinen kuolema on liittänyt meidät yhteen hänen kanssaan, me myös nousemme kuolleista niin kuin hän.”**

Kuten huomaat, tässä uudessa käännöksessä sanotaan ”me myös nousemme niin kuin hän.” Vanha käännös pitää meidät tiukasti kiinni Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuudessa. Uudessa käännöksessä yhteisen ylösnousemuksen osallisuus tahdotaan muuttaa **tulevaksi tapahtumaksi**. Sillä viitataan siihen kirkastettuun ruumiiseen tuhatvuotisessa valtakunnassa jota he (kiliastit) sanovat ensimmäiseksi ylösnousemuksiksi. Kun taas vanha käännös turvallisesti kiinnittää autuaat ja pyhät Kristukseen ansioon, eli niillä, joilla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa, on osa Hänessä, joka on Ensimmäinen Ylösnousemus.

Raamatun kanalta perustavin tosiasia kasteesta on, että se liittää meidät yhteen Kristuksen pelastusteon, hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa kanssa. ”Kaste ja usko” on meidän osallisuuttamme Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen.

”Ja Martta sanoi Jeesukselle: ”Herra, jos sinä olisit ollut täällä, niin minun veljeni ei olisi kuollut. Mutta nytkin minä tiedän, että Jumala antaa sinulle kaiken, mitä sinä Jumalalta anot.” Jeesus sanoi hänelle: ”Sinun veljesi on nouseva ylös.” Martta sanoi hänelle: ”Minä tiedän hänen nousevan ylösnousemuksessa, viimeisenä päivänä.” Jeesus sanoi hänelle: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko sen?”(Joh. 11:21-26.)

Hartaana juutalaisena Martta uskoi ylösnousemukseen, mutta se oli niin kaukana edessäpäin. Se ei lohduttanut näin surun keskellä. Jeesus vastasi Martan lohduttomuuteen julistamalla, että hän itse on ylösnousemus, hän itse on elämä. Tämä on yksi voimakkaimmista Jeesuksen MINÄ OLEN - lauseista.

Jeesus liitti ylösnousemuksen suoraan nykyhetkeen. Hän ei anna vain ylösnousemusta ja elämää, vaan on itse niitä molempia. Hän ei sanonut, että se, joka on kuollut uskossa, on tuleva jälleen eläväksi. Sellainen henkilö elää jatkuvasti huolimatta ulkoisista kuoleman merkeistä.

Iankaikkinen elämä on jo alkanut Kristuksessa. Jeesus ei puhunut ruumiillisesta kuolemasta. Uskovankin osaksi se tulee, mutta kuolema on menettänyt merkityksensä sille, joka on Kristuksessa. Se, joka uskoo, on kuoleman saavuttamattomissa.

Jumala... ” on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa - armosta te olette pelastetut - ja yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä hänen kanssaan asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa” (Ef. 2:5-6.)

Vanha ihmistemme on ristiinnaulittu ja sen mukana kaikki, mitä hänelle kuului. Vanhan ihmistemme synnit on kaikki sovitettu. Me olemme haudatut Kristuksen kanssa ja ylösnousseet hänen kanssaan. Tämä ylösnousemuselämä on kätkeyty Kristuksen kanssa Jumalassa. **”Jos te siis olette herätetyt Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on, istuen Jumalan oikealla puolella. Olkoon mielenne siihen, mikä ylhäällä on, älköön siihen, mikä on maan päällä. Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa;”** (Kol. 3:1-3).

Usko ylösnousemuselämään Kristuksessa ei ole ihmislaskelmien eikä järkeilyn tulos, vaan todistus ”Kristuksen voitosta ja ylösnousemuksen voimasta.”

Luther sanoo: ”On varmaa, että meidän, jos tahdomme viimeisenä päivänä ruumiillisesti nousta autuuteen, on sitä ennen täällä maan päällä noustava ylös hengellisesti. Apostoli liittää siis yhteen Herran Kristuksen ylösnousemuksen ja meidän ylösnousemisemme niin, että me nousemme hänen ylösnousemuksensa voiman kautta ja hänen esikuvansa mukaan, ensin sielumme puolesta syntisestä ja kirotusta elämästä oikeaan, jumaliseen ja autuaalliseen elämään, ja sitten myös tästä syntisestä ja kuolevaisesta ruumiista haudan kautta, ruumis kuolemattomana ja kirkastettuna.” (*Hengellinen virvoittaja. s. 243*)

”Autuas ja pyhä on se, jolla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa; heihin ei toisella kuolemalla ole valtaa, vaan he tulevat olemaan Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsevat hänen kanssaan ne tuhannen vuotta” (Ilm. 20:6).

Autuaiksi ja pyhiksi sanotaan niitä, joilla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa, eli elämä ja autuus ylösnousteessa Kristuksessa. Hän on kuollut ja ylösnoussut meidän edestämme (2. Kor. 5:15). Ollessamme osallisia Hänen ansiostaan ja ylösnousemuksestaan, saamme uskoa olevamme osallisia myöskin pyhien pappeudesta - Jeesuksen ruumiin jäsenenä, eroittamatta niitä toisistaan. Ilm. 20:4 johdosta monet haluavat viedä pappeuden, kuten ensimmäisen ylösnousemuksenkin, joko tulevaan tuhatvuotiseen valtakuntaan tai ainoastaan taivaaseen, jossa marttyyrit eli teloitettut sielut, hallitsevat Kristuksen kanssa.

Kuitenkin Ilm. 6:9-11:ssä todetaan, ettei näillä marttyyreilla ole mitään näkyvää hallintavaltaa, vaan heitä käsketään passiivisesti odottamaan siihen asti, kun tapettaviksi joutuneiden luku on täysi. He ovat antaneet maan päällä hyvän todistuksen valtakunnasta. Karitsan veri ja heidän todistuksensa toivat heille voiton. He eivät säästäneet henkeään, vaan olivat valmiit kuolemaankin. Tämä on sitä valtakunnan hallinnan pysyvää seurausta, johon Jumalan lapset jo maan päällä liitetään, kuten Johannes ahdistettuna ja vangittuna Patmokselta kirjoittaa: **”Minä, Johannes, teidän veljenne, joka teidän kanssanne olen osallinen ahdistukseen ja valtakuntaan ja kärsivällisyyteen Jeesuksessa, minä olin Jumalan sanan ja Jeesuksen todistuksen tähden saarella, jonka nimi on Patmos”** (Ilm. 1:9).

Mielestäni osallisuus ensimmäiseen ylösnousemukseen merkitsee ennenkaikkea kristittyinä olemista, olemista yhteisessä pappeudessa, lähetystehtävissä. Johannes ei sano, että hän on osallinen **valtakuntaan** vasta taivaassa tai tulevassa kirkkauden valtakunnassa, vaan **maan päällä** samalla osallisena ahdistukseen Jumalan sanan ja Jeesuksen todistuksen tähden.

Varman ja näkyvän ulkonaisen tappionkin uhatessa Jeesus rohkaisee omiaan voitolla ja lupaa elämän kruunun sille, joka on uskollinen kuolemaan asti. Sanasta saamme lohduttavan kehoituksen katsoa taivaaseen ja nähdä, että uskovat kuoleman voittaneet sielut eivät ole hukassa, vaan jatkavat elämää halliten Kristuksen kanssa - rajan tuollakin puolen.

”Ja he veisasivat uutta virttä, sanoen: ”Sinä olet arvollinen ottamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansanheimoista ja tehnyt heidät meidän Jumalallemme kuningaskunnaksi ja pappeiksi, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä.” (Ilm. 5:9-10.)

Samanaikainen kuninkuus ja pappeus merkitsee tässä ensiksi samanaikaista hallitsemista ja palvelemista. Maailmaa hallitsevat herrat pitävät kansoja valtansa alla. Näin ei ole Jeesuksen armahtamien valtakunnassa. Siellä suurin on se, joka palvelee. Se on Jeesuksen tahdon ja armon varassa elämistä, olosuhteista riippumatta hänen edustajanaan maan päällä

Meille sanotaankin tässä Raamatun kohdassa selvästi, että tämä hallinta tapahtuu maan päällä, ei kuitenkaan tulevassa tuhatvuotisessa valtakunnassa eikä ensisijaisesti taivaassa.

Toiseksi tämä käänös, ”he tulevat hallitsemaan”, on esimerkiksi Bibliassa käännetty ”**me saamme vallita**”, ja useissa Kreikankielisissä käänöksissä: ”**he hallitsevat**”, eli hallitseminen tapahtuu kaiken aikaa.

”Jeesukselta Kristukselta, uskolliselta todistajalta, häneltä, joka on kuolleitten esikoinen ja maan kuningasten hallitsija! Hänelle, joka meitä rakastaa ja on päästänyt meidät synneistämme verellensä ja tehnyt meidät kuningaskunnaksi, papeiksi Jumalalleen ja Isälleen, hänelle kunnia ja voima aina ja iankaikkisesti!” (Ilm. 1:5-6).

Jeesus **on** verellään vapauttanut meidät synneistämme, **on** tehnyt meidät kuningassuvuksi ja Jumalan papeiksi. Kyllä tässä puhutaan selvästi Kristuksen ansiosta. **Tämä kaikki on tapahtunut maanpäällä.** Pappuus ja kuninkuus saatiin Kristuksen sovinto veressä ja lahjoitetaan meille pyhässä kasteessa.

Otettuaan uskossa Kristuksen täydellisen voiton vastaan, he ovat saaneet saman erikoisaseman kuin Jeesuksella Kristuksella on - he ovat kuningaskunta, kuninkaallinen suku ja Jumalan papisto. He ovat saaneet saman papillisen oikeuden kuin vanhalla Israelilla oli. Tämä on ehkä vielä selvemmin sanottu Pietarin kirjeessä: **Mutta te olette "valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja", joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa”** (1. Piet. 2:9).

Tässä on niin selvästi ilmoitettu valtakunnan työ jako niille, jotka hallitsevat kuninkaallisessa papistossa. Se on lähetyskäsky. Siinä lähettäjä on sama perkeleen ja kuoleman voittanut ylösnoussut Jeesus, jolle on kaikki valta. Hän kutsuu, Hän lahjoittaa kasteen ja uskon, Hän lähettää, sitoutuu hallintaansa ja lupaa läsnäolonsa. Tämän lähetyskäskyn toteuttamisen Hän on jättänyt meille - se on suurinta, mitä me pimeydestä kutsutut voimme toisteemme hyväksi tehdä. Lähetys on kutsujen jakamista ylösnoussuun valtakuntaan.

Kristus itse tekee valtakuntansa työn mahdolliseksi. Hän lupaa läsnä olonsa ja rauhansa, ei niin kuin maailma antaa eikä joskus lopun aikana, vaan nyt, kun häntä kipeimmin tarvitsemme, monien ahdinkojen ja vihollisuuden keskellä. **”Herra ojentaa sinun valtasi valtikan Siionista : hallitse vihollistesi keskellä”** (Ps. 110:2). Ja 1. Kor. 15:25: **”Sillä hänen pitää hallitseman "siihen asti, kunnes hän on pannut kaikki viholliset jalkojensa alle.”**

Vasta tämän tapahduttua on hänen lähetystehtävänsä maan päällä päättynyt. Senjälkeen tulee Kristus näkyvänä voimassaan ja näyttäytyy kaikille, niillekin, jotka eivät Häneen uskoneet.

”Katso, hän tulee pilvissä, ja kaikki silmät saavat nähdä hänet, niidenkin, jotka hänet lävistivät, ja kaikki maan sukukunnat vaikeroitsevat hänen tullessansa” (Ilm. 1:7).

Tässä on ensimmäinen ilmestyskirjan monista Katso - huudahduksista. Kysymyksessä on Kristuksen toinen tuleminen. Se viittaa selvästi lopun aikaan, jolloin kaikki ihmiset saavat Hänet nähdä.

(Ei vain joku kirkastettu eliittijoukko, joka uskoo tulevaan maalliseen pappiskuninkaiden hallintaan ja sekoittavat sillä hengellisen ja maallisen hallinnan toisiinsa).

Se on tuomion ja katkeran itkun aika. Kaikkiialla vaikeroidaan, koska armon ja pelastuksen aika on lopussa. Siellä missä ristiä oli halveksittu ja pidetty halpana, olaan osattomia siihen näkymättömään hallintaan, jossa kuningasten Kuningas hallitsee sydämien valtaistuimella uskon kautta.

Lopuksi

Todellisia hallitsijoita ovat nyt uskovat, jotka Jeesus on kutsunut yhteyteensä. Me emme aina tunne olevamme sillä taivaallisella tasolla, jolla apostoli Paavalin hehkuvat sanat julistavat meidän olevan Efesolais ja Kolossalaiskirjeissä sekä Roomalaiskirjeen (lukuissa 6 ja 16:20). Näissä hän vakuuttaa, että me olemme korotetut valtaistuimelle Jeesuksen kanssa hallitsemaan, vihollisten polkeutuessa jalkoihimme. **Mutta usko tarttuu näihin Jumalan sanan opetuksiin** ja tohtii sanoa tunnetta valheeksi. Se pitää totena evankeliumin sanomaa Kristuksesta, jolla on voima sitoa perkele tänäkin aikana, ja voiton lupaus, joka koskee niin elämän kuin kuolemankin alueita.

Silloin ei taivas ole meille olemassa vasta siitä hetkestä, jolloin menemme porteista sisälle kaupunkiin, vaan siitä, jolloin ensi kerran pesemme vaatteemme ja valkaisemme ne Karitsan veressä. Olkoon ajallinen elämä, mitä on ja käyköön miten käy, ratkaisevinta on Kristuksen ansio. Se avaa meille uskon silmät ja taivaan portit. Sinne meitä kantavat ylösnousseen iankaikkiset käsivarret: ”**korkeammalla kaikkea hallitusta ja valtaa ja voimaa ja herrautta ja jokaista nimeä, mikä mainitaan ei ainoastaan tässä maailman ajassa vaan myös tulevassa**” (Ef. 1:21).

Hans G. Wassermann

Vaasan Raamattu - ja tunnustuspäivillä. 2-3. 8. 1997.